

Resolució 283/2018, d'11 d'octubre

Número d'expedient de la Reclamació: 295/2018

Administració reclamada: Departament d'Empresa i Coneixement. Generalitat de Catalunya

Informació reclamada: Inspeccions i sancions per seguretat industrial.

Sentit de la resolució: Desestimació parcial i pèrdua sobrevinguda d'objecte de la Reclamació

Resum: Per "règim especial d'accés" s'ha d'entendre quelcom més que una simple reserva de divulgació d'una informació molt concreta i determinada; ha d'incloure no només l'eventual regulació de límits d'accés, sinó també d'aspectes com ara el procediment, les garanties o les autoritats competents; l'LSI no pot ser considerada una llei especial que regula un règim específic d'accés a la informació pública, als efectes de la seva aplicació preferent, a l'empara de la disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG. En conseqüència, la norma que s'ha d'aplicar per resoldre l'accés sol·licitat i reclamat és l'LTAIPBG. Si la persona que consta com a titular de l'empresa és una persona física (un autònom o una professional, p.e.), llavors la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació és afectada pel límit establert per l'article 23 LTAIPBG, segons el qual "les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals (...) relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives"; a diferència del previst per la mateixa llei en relació amb la resta de límits, si concorren els establerts per l'article 23 LTAIPBG s'ha de denegar necessàriament l'accés, pràcticament sense que hi hagi marge per poder ponderar la seva aplicació en relació amb els eventuais elements favorables a l'accés. Ni l'Administració ni la persona reclamant aporten arguments que motivin la finalitat de l'accés o del límit o que acreditin l'eventual concurrència d'interessos addicionals a favor de l'accés; ambdues parts centren les seves argumentacions a la valoració de la normativa aplicable, sense esment als fins que la justifiquen, ni als interessos que serveix; davant l'absència d'interessos concurrents coadjuvants al dret d'accés que puguin reforçar-lo davant la literalitat del límit establert per l'article 8.8 LSI, és procedent aplicar-lo i, en conseqüència, denegar l'accés a les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora. El fet que l'LSI sigui anterior a l'LTAIPBG no comporta que no es puguin aplicar les seves previsions destinades a protegir determinada informació en front de l'exercici del dret d'accés, ja que la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG suposa l'assumpció per aquesta llei d'eventuals límits d'altres normes legals, amb independència que siguin anteriors o posteriors a l'entrada en vigor de la legislació de transparència. La literalitat de l'article 31 LTAIPBG convida a pensar que el trasllat a les terceres persones afectades procedeix sempre que aquestes estiguin identificades o siguin fàcilment identificables, prèviament a la resolució de la sol·licitud d'informació, i amb independència del sentit d'aquesta resolució. Nogensmenys, en casos de sol·licituds massives com aquesta, en els que el trasllat pot comportar una feina notable a l'Administració i a les empreses traslladades, amb els costos de tramitació corresponents, si la procedència de la denegació de l'accés sol·licitat és mínimament sòlida, com és el cas que ens ocupa, es pot considerar justificable l'omissió del trasllat.

Paraules clau: Generalitat. Indústria. Seguretat industrial. Inspeccions. Sancions. Reclamació contra desestimació. Règim especial d'accés. Protecció per llei sectorial. Trasllat límits. Dades personals especialment protegides. Mediació.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 7 d'agost de 2018 entra a la GAIP la Reclamació 295/2018, presentada contra el Departament d'Empresa i Coneixement (DEC) de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 13 de juny de 2018 la persona reclamant, després d'invocar l'LTAIPBG, demana al DEC de la Generalitat de Catalunya la informació següent:

1. *Llista d'inspeccions fetes els anys 2017 i 2018 a empreses que incompleixen les reglamentacions tècniques aplicables a la seva activitat en matèria de seguretat industrial, en les que s'hagi detectat la comissió d'infraccions tipificades pels apartats a, b i e de l'article 23.3 (en realitat, es deu referir al 26.3, que és el que defineix les infraccions) de la Llei 9/2014, de 31 de juliol, de seguretat industrial dels establiments, instal·lacions i productes (LSI), amb indicació de la denominació i adreça de les empreses i centres d'activitat i les condicions incomplides.*

2. *Llista dels expedients sancionadors incoats amb motiu de les actes esmentades a l'apartat anterior, amb indicació del número d'expedient, l'estat de tramitació, els càrrecs imputats i la denominació i direcció de les empreses i centres d'activitat implicats.*

Demana rebre la informació sol·licitada en format electrònic i suport Excel i ofereix una adreça de correu electrònic.

3. La resolució d'11 de juliol de 2018 de la Direcció General d'Energia, Mines i Seguretat Industrial del DEC desestima la sol·licitud d'informació pública esmentada a l'apartat anterior, en base a les consideracions següents:

L'article 6 LSI estableix la publicitat de les dades del Registre d'instal·lacions tècniques de seguretat industrial, llevat de les de caràcter personal i només preveu que constin al Registre les identificadores de les instal·lacions.

L'article 8 LSI estableix la publicitat de les dades del Registre d'agents de la seguretat industrial, llevat de les de caràcter personal i preveu que només es poden difondre les relatives a activitat inspectora i sancionadora fermes.

D'aquests preceptes en dedueix que no preveuen l'accés a la informació sol·licitada i, per tant, s'hauria de denegar.

També invoca l'article 21.1.b LTAIPBG, que regula el límit relacionat amb els procediments sancionadors, i l'article 14 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés

a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), que regula el límit relatiu a les sancions administratives i a les funcions administratives d'inspecció, vigilància i control.

Finalment, invoca també l'article 15 LTAIPBGE, en relació amb el 7 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD), que protegeixen especialment les dades personals relacionades amb la comissió d'infraccions.

4. La Reclamació presentada el 7 d'agost de 2018 s'oposa als arguments de la resolució reclamada amb les següents consideracions:

Afirma que s'utilitza el precepte d'una llei anterior a l'LTAIPBG (l'article 8 LSI), que regula la publicitat d'un registre públic determinat per valorar el dret d'accés proclamat per l'LTAIPBG; creu que aquest argument no és procedent. A més, assegura que el DEC es nega fins i tot a facilitar informació que la regulació per l'LSI del registre esmentat considera pública.

La resolució reclamada no acredita que la informació sol·licitada pugui comportar un perjudici per a la sanció d'infraccions administratives (límit de l'article 21.1.b LTAIPBG) i la persona reclamant argumenta amb resolucions de la GAIP que la concurrència dels límits s'ha de motivar, s'han d'aplicar amb criteris restrictius i aquest límit no afectaria els procediments sancionadors finalitzats, que ni tan sols són objecte de diferenciació per part de la resolució impugnada.

Qüestiona la invocació feta pel DEC a la legislació estatal de transparència, quan la que s'aplica a Catalunya és l'LTAIPBG. I nega que procedeixi l'aplicació de l'LOPD, ja que les dades demandades no són de persones físiques, sinó jurídiques.

Finalment, assenyala que si hi ha terceres persones afectades per la sol·licitud, el que ha de fer el DEC és donar-los trasllat, d'acord amb l'article 31 LTAIPBG i, com que no ho ha fet, demana anul·lar la resolució reclamada i retrotreure el procediment per tal de dur a terme el trasllat.

5. El 9 d'agost de 2018 la GAIP comunica la Reclamació al DEC i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 31 d'agost de 2018, vist que la resolució impugnada denega part de la informació sol·licitada amb la invocació del règim de protecció de dades personals, la GAIP demana a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades Personals (APDCAT) l'informe previst per l'article 42.8 LTAIPBG.
7. El 19 de setembre de 2018 la GAIP rep l'informe del DEC, que fa les següents consideracions:

Seria aplicable a l'accés sol·licitat el límit de l'article 8.8 de l'LSI, segons el qual només es podrien difondre les dades inspectores i sancionadores relatives a les sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial.

Contra l'argument de la persona reclamant, en el sentit que el límit anterior no s'hauria d'aplicar degut a l'entrada en vigor posterior de l'LTAIPBG, el DEC afirma que el límit en qüestió segueix vigent, emparat per la disposició addicional 1^a de l'LTAIPBG, en el marc de la qual la regulació de l'LSI constituiria un règim d'accés específic.

Cita un informe de l'APDCAT, segons el qual caldria ser especialment restrictiu pel que fa a l'accés a informació relativa a inspeccions i sancions que tinguin per objecte l'activitat d'agents de seguretat industrial. Segons el DEC, aquests criteris també s'han d'aplicar si qui fa les inspeccions és una persona jurídica, atès el previst per l'article 8.8 LSI.

Davant l'al·legació de la persona reclamant, en el sentit que el DEC ni tan sols facilitaria dades relatives a sancions fermes, en contra del que preveu el Registre, l'informe argumenta que aquestes dades són públiques, que s'inscriuen al Registre i que s'hi pot accedir a través del Canal Empresa, i si no n'hi ha és perquè no s'han imposat sancions els anys 2017 i 2018 que siguin fermes.

A més de les consideracions anteriors, el DEC també considera aplicable a la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació el límit establert per l'article 21.1.b LTAIPBG (i pels articles 14 i 15 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, LTAIPBGE).

Finalment, també afirma que l'aplicació dels límits i de la publicitat establerts per l'LSI fa que sigui innecessari demanar la conformitat de les persones afectades a l'accés sol·licitat, ja que aquesta divulgació o no procedeix o està legalment prevista per l'LSI.

8. L'1 d'octubre de 2018 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que conclou el següent: *"L'article 23 LTAIPBG impedeix l'accés a la informació sobre les inspeccions realitzades on s'hagin detectat incompliments que suposen la comissió d'infraccions en matèria de seguretat industrial, així com als expedients sancionadors oberts arran d'aquestes inspeccions que permeti identificar directament o indirecta la persona física titular de l'empresa. Aquest accés només pot fer-se de manera anonimitzada, tret que concorri l'habilitació legal prevista en l'article 8.8 LSI"*.

L'informe argumenta que la protecció establerta per l'article 23 LTAIPBG s'ha d'aplicar sempre que la informació relativa a la comissió d'infraccions pugui dur a la identificació de la persona física responsable, sense necessitat d'un esforç desproporcionat d'indagació, i que en aquest cas el mateix Registre d'agents de seguretat industrial de Catalunya facilita sense dificultats el nom de la persona física o jurídica titular de cada una de les empreses inscrites.

La proscripció de difondre informació relativa a la comissió d'infraccions establerta per l'article 23 LTAIPBG també seria aplicable quan es demanen inspeccions que posin de manifest incompliments de la legislació de seguretat industrial, malgrat no s'hagi obert expedient sancionador, ja que la divulgació d'aquests incompliments comporta difondre fets objectivament infractors.

Fonaments jurídics

1. *Normativa aplicable*

No hi ha dubte que l'objecte de la sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació és accedir a informació pública, en el sentit que dóna a aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG: la informació que és en poder de l'Administració, i està clar que les llistes demanades hi estan, en poder de l'Administració. Segons els articles 18 i 20.1 LTAIPBG, com a principi general qualsevol persona té dret a accedir a la informació pública, dret que només pot ser limitat o restringit per causes previstes a les lleis.

En aquest cas pot ser rellevant la determinació prèvia de la normativa aplicable, als efectes de poder valorar i ponderar adequadament els límits legals concurrents.

La persona reclamant argumenta que no es pot utilitzar un límit d'accés a la informació pública establert per una llei anterior a l'LTAIPBG (concretament, per l'LSI, aprovada el 31 de juliol de 2014) per restringir el seu dret d'accés a la informació pública emparat per l'LTAIPBG.

Per la seva banda, el DEC afirma que l'LSI és la llei específica que regula el règim especial d'accés a la informació pública demanada per la sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació, i que la seva vigència plena a aquests efectes té empara expressa a la disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG, de manera que l'accés sol·licitat s'hauria de regir preferentment per l'LSI i només supletòriament per l'LTAIPBG.

A la vista d'aquestes consideracions, és necessari determinar la normativa aplicable al cas que ens ocupa, prèviament a l'anàlisi del fons.

La disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG estableix que "l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei". Per tant, si en una matèria hi ha una normativa específica que reguli un règim especial d'accés a la informació corresponent, aquesta regulació sectorial o específica desplaça l'LTAIPBG i és aplicada amb caràcter preferent a ella, que en seria supletòria. Aquest desplaçament es produiria també en els casos que la normativa específica és anterior a l'LTAIPBG, ja que la disposició addicional citada no preveu cap restricció a aquests efectes.

Per tal de determinar si en aquest cas es produeix el desplaçament indicat, cal valorar fins a quin punt l'LSI conté efectivament un règim d'accés especial a la informació pública concernida per ella. El cert és que no el conté, perquè sobre l'accés a la informació pública relativa a la seguretat industrial, l'únic que preveu l'LSI (articles 6.8 i 8.8) és que les dades dels registres d'instal·lacions tècniques de seguretat industrial de Catalunya (RITSIC) i d'agents de seguretat industrial de Catalunya (RASIC) són públiques, llevat de les de caràcter personal i que, en relació amb les dades que consten al

RASIC “relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció”.

Aquestes previsions tan concretes sobre el règim de publicitat de les dades inscrites als dos registres citats no poden tenir la consideració d'un “règim especial d'accés”, als efectes de la seva aplicació preferent per mor de la disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG. Per “règim especial d'accés” s'ha d'entendre quelcom més que una simple reserva de divulgació d'una informació molt concreta i determinada; ha d'incloure no només l'eventual regulació de límits d'accés, sinó també d'aspectes com ara el procediment, les garanties o les autoritats competents. A més, també és discutible que els articles 6.8 i 8.8 LSI estableixin un règim especial d'accés a la informació pública perquè sobretot el que regulen és la publicitat d'uns registres públics, qüestió que sembla més propera a la regulació de les obligacions de publicitat activa (títol II LTAIPBG), que al dret d'accés a la informació pública (títol III LTAIPBG).

Per tant, l'LSI no pot ser considerada una llei especial que regula un règim específic d'accés a la informació pública, als efectes de la seva aplicació preferent, a l'empara de la disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG. En conseqüència, la norma que s'ha d'aplicar per resoldre l'accés sol·licitat i reclamat és l'LTAIPBG.

Això no treu, tanmateix, que les eventuais limitacions a l'accés establertes per la legislació sectorial (en aquest cas, pels articles 6.8 i 8.8 LSI) hagin de ser valorades, en el marc de la remissió prevista per l'article 21.2 LTAIPBG, segons el qual “el dret d'accés a la informació pública també pot ser denegat o restringit si la informació té la condició de protegida i així ho estableix expressament una norma amb rang de llei”.

A la vista de les consideracions anteriors i de les aportacions fetes per les parts, segons reflecteixen els antecedents, cal valorar si concorren a la informació reclamada, i amb quines conseqüències, els límits legals següents:

- Protecció de dades personals (articles 23 i 24 LTAIPBG).
- La investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries (article 21.1.b LTAIPBG). La prevenció, investigació i sanció dels il·límits penals, administratius o disciplinaris i les funcions administratives de vigilància, inspecció i control (article 14.1.e i g LTAIPBG).
- El previst pels articles 6.8 i 8.8 LSI, sobre la base de la remissió de l'article 21.2 LTAIPBG.

2. *Protecció de dades personals*

Tal com posa de manifest l'informe de l'APDCAT aportat a aquest procediment, als efectes d'aplicar el règim de protecció de dades personals cal distingir segons si la persona titular de les empreses afectades és una persona jurídica o una persona física. Si la titular de l'empresa afectada pels

procediments d'inspecció o sanció és una persona jurídica (societat mercantil, cooperativa, entitat pública, etc.), llavors no procedeix aplicar cap límit d'accés vinculat a la protecció de dades personals, perquè només les persones físiques són titulars de dades personals.

Si la persona que consta com a titular de l'empresa és una persona física (un autònom o una professional, p.e.), llavors la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació és afectada pel límit establert per l'article 23 LTAIPBG, segons el qual "les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals (...) relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives". A diferència del previst per la mateixa llei en relació amb la resta de límits, si concorren els establerts per l'article 23 LTAIPBG s'ha de denegar necessàriament l'accés, pràcticament sense que hi hagi marge per poder ponderar la seva aplicació en relació amb els eventuals elements favorables a l'accés.

A més, tal com indica l'informe de l'APDCAT, la legislació de protecció de dades entén que aquest límit s'ha d'aplicar tant si a la informació sol·licitada hi consta la identitat de la persona física titular de l'empresa i, per tant, responsable de les eventuals il·legalitats comeses per l'activitat d'aquesta, com si no hi consta però pot ser identificada, sobre la base del nom de l'empresa, sense necessitat d'un esforç desproporcionat, i així seria aquest cas, precisament gràcies a l'accessibilitat i el contingut dels registres regulats pels articles 6 i 8 LSI.

Per una altra banda, aquest límit afectaria els dos apartats de la sol·licitud, ja que si bé únicament el segon demana accés en sentit estricte a expedients sancionadors, el primer demana la llista de les inspeccions "en les que s'hagi detectat la comissió d'infraccions", circumstància connectada clarament amb l'article 23 LTAIPBG, que s'aplica a dades "relatives a la comissió d'infraccions", essent obvi que les inspeccions demanades contindran inevitablement aquest tipus de dades.

Aquestes consideracions porten a la necessitat de denegar l'accés a la informació pública sol·licitada relativa a empreses els titulars de les quals són persones físiques i que comporti conèixer o poder conèixer sense esforç desproporcionat la seva identitat. És a dir, l'eventual concurrència del límit de l'article 23 LTAIPBG (que es donaria només en el cas d'empreses inspeccionades o sancionades que són de la titularitat de persones físiques) no comporta denegar tota la informació sol·licitada relativa a aquestes empreses, sinó únicament la que pugui dur a desvetllar la identitat de la persona física titular. Així ho estableix l'article 25.1 LTAIPBG, segons el qual "si és aplicable algun dels límits d'accés a la informació pública establerts pels articles anteriors, la denegació d'accés només afecta la part corresponent de la documentació, i s'ha d'autoritzar l'accés restringit a la resta de les dades".

En conseqüència, caldria desestimar parcialment la Reclamació 295/2018, en allò que fa referència a la divulgació d'informació que permeti de forma directa o indirecta conèixer la identitat de les persones físiques titulars de les empreses afectades.

3. *Valoració dels límits establerts pels articles 21.1.b LTAIPBG i 14.1.e i g LTAIPBGE*

El DEC invoca la concurrència dels límits relatius a l'accés a informació que pugui perjudicar les funcions públiques d'investigació, inspecció o sanció, segons el previst pels articles 21.1.b LTAIPBG i 14.1.e i g LTAIPBGE.

L'article 21.1.b LTAIPBG estableix que "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a (...) la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives a disciplinàries".

A diferència del límit establert per l'article 23 LTAIPBG, que té la finalitat de protegir la identitat de les persones responsables de la comissió d'infraccions, aquest de l'article 21.1.b té la finalitat de protegir les funcions administratives d'investigació o sanció de les infraccions. En conseqüència, aquest límit només es pot aplicar si s'ha acreditat en el procediment que la divulgació de la informació afectada per ell pot posar en risc la determinació de les responsabilitats a efectes sancionadors, cosa que no ha fet l'Administració; si hom té en compte que l'únic que demana la sol·licitud és una llista, i no accés als expedients, difícilment la divulgació d'aquestes llistes pot posar en risc les funcions administratives d'investigació i sanció de les infraccions, i menys encara si es refereix a casos en els que les actuacions inspectores ja han finalitzat; a més, la divulgació d'aquesta informació en cap cas posaria en risc la determinació de les responsabilitats sancionables si el procediment ja hagués finalitzat.

Per tant, a la vista de les anteriors consideracions i atesa la manca d'arguments que puguin acreditar que la divulgació de la informació sol·licitada pugui suposar un risc per a les funcions públiques d'investigació i sanció de les infraccions, és procedent descartar la concurrència del límit de l'article 21.1.b LTAIPBG.

En quant als límits invocats de la llei bàsica estatal de transparència (article 14.1.e i g LTAIPBGE), i que preveuen la possibilitat de limitar el dret d'accés quan la informació sol·licitada suposi un perjudici per a "la prevenció, investigació i sanció dels il·lícits penals, administratius o disciplinaris" o per a "les funcions administratives de vigilància, inspecció i control", cal formular dues observacions. Per una banda, l'Administració no ha argumentat ni concretat quin podria ser el perjudici que la mera divulgació de les llistes demanades suposaria per a les funcions públiques citades; per tant, manca el supòsit de fet que podria justificar l'aplicació del límit. I, per una altra, la GAIP ha considerat en diverses ocasions (per totes elles, el Dictamen 1/2016) que la legislació autonòmica reguladora del dret d'accés a la informació pública pot establir estàndards més favorables a aquest dret, en relació amb el garantit per la legislació bàsica, sempre que amb això no es vulnerin drets bàsics de terceres persones; sobre la base d'aquesta interpretació, la legislació catalana pot, legítimament, afeblir els límits al dret d'accés que protegeixen el funcionament intern de les administracions catalanes, i deixar-les més exposades al dret d'accés a la informació del que ho estan en el marc de la legislació bàsica; i això és el que fa l'LTAIPBG, quan no incorpora a la seva relació de límits al dret d'accés els relatius a la protecció de les funcions de prevenció d'infraccions i de vigilància, inspecció i control.

Per tant, no són aplicables a les administracions catalanes els límits establerts pels apartats e i g de l'article 14.1 LTAIPBGE.

4. *Valoració del límit previst per l'article 21.2 LTAIPBG, en relació amb l'article 8.8 LSI*

Com ja s'ha dit més amunt, l'article 21.2 preveu que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat o restringit si la informació demanada té la condició de protegida expressament per una llei sectorial, i l'Administració al·lega que l'article 8.8 LSI estableix que "les dades contingudes en el RASIC són públiques, llevat de les de caràcter personal, que tenen la protecció establerta per l'LOPD. De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció".

Els límits a què fa referència l'article 21 LTAIPBG, inclosos els evocats per remissió a altres lleis, no són d'aplicació automàtica. Literalment aquest precepte afirma que el dret d'accés "pot ser denegat o restringit" si s'acredita algun dels perjudicis que comportaria la divulgació de la informació demanada; pot ser denegat o restringit, no diu que hagi de ser-ho necessàriament, tot i que s'acrediti la concurrència del límit en qüestió. L'aplicació dels límits ha d'atendre el previst pels articles 20 i 22 LTAIPBG, especialment les determinacions següents: les limitacions s'han d'aplicar sempre restrictivament, en benefici del dret d'accés; l'Administració ha de motivar el límit que aplica i raonar les causes que en fonamenten l'aplicació; els límits han de ser proporcionals a l'objecte i a la finalitat de la protecció; l'aplicació dels límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

En aquest cas ni l'Administració ni la persona reclamant aporten arguments que motivin la finalitat de l'accés o del límit o que acreditin l'eventual concurrència d'interessos addicionals a favor de l'accés. Ambdues parts centren les seves argumentacions a la valoració de la normativa aplicable, sense esment als fins que la justifiquen especialment en aquest cas concret.

El fet que l'LSI sigui anterior a l'LTAIPBG no comporta que no es puguin aplicar les seves previsions destinades a protegir determinada informació en front de l'exercici del dret d'accés, ja que la remissió feta per l'article 21.2 LTAIPBG suposa l'assumpció per aquesta Llei d'eventuals límits d'altres normes legals, amb independència que siguin anteriors o posteriors a l'entrada en vigor de la legislació de transparència.

És cert que la finalitat inicial de l'article 8.8 sembla més vinculada a la publicitat activa que al dret d'accés a la informació, però també és inqüestionable la seva literalitat al limitar dràsticament la difusió de les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, literalitat que sens dubte afecta també l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

Si les parts haguessin aportat al procediment consideracions específiques relatives a la finalitat de l'accés (per exemple, no és el mateix voler informació per controlar l'eficiència de l'activitat

sancionadora de l'Administració, que per conèixer les empreses infractores) o als béns públics protegits per la limitació establerta per l'article 8.8 LSI (que no està clar si la seva finalitat és protegir la reserva de les funcions administratives d'inspecció i sanció o la reputació de les empreses afectades), la Resolució podria ponderar els drets i interessos concurrents i adoptar, eventualment, una resolució diferent. Davant l'absència d'aquesta informació sobre la finalitat de l'accés i sobre possibles interessos concurrents coadjuvants al dret d'accés que puguin reforçar-lo davant la literalitat del límit establert per l'article 8.8 LSI, és procedent aplicar aquest límit, que en la mesura que ha estat establert per llei sens dubte serveix l'interès general i, en conseqüència, denegar l'accés a les dades del RASIC relatives a l'activitat inspectora i sancionadora.

5. *Accés a les dades relatives a sancions fermes*

L'article 8.8 LSI preveu la difusió de les dades relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial, mentre duri l'execució de la sanció.

La persona reclamant al·lega que, malgrat el previst per aquest precepte, el DEC no li hauria proporcionat aquesta informació.

L'informe aportat pel DEC a aquest procediment assenyala que en els anys 2017 i 2018, que són el període temporal afectat per la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació, no s'hauria produït la fermesa de cap sanció que hagués tingut que ser inscrita al RASIC. Aquesta afirmació suposa facilitar la informació sol·licitada per la persona reclamant relativa a les sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial. Per tant, s'hauria produït una pèrdua parcial d'objecte de la Reclamació, en relació amb l'accés a aquesta informació concreta.

6. *Trasllat a les terceres persones afectades*

La persona reclamant al·lega que el DEC hauria d'haver fet el trasllat de la seva sol·licitud previst per l'article 31 LTAIPBG a les terceres persones afectades per ella (les empreses objecte de procediments d'inspecció o sanció per raons de seguretat industrial); aquest trasllat, al seu entendre, entre altres coses permetria aflorar eventuais conformitats a l'accés sol·licitat. L'Administració ha contestat aquesta al·legació considerant que, atès que no procedia jurídicament estimar l'accés sol·licitat, el trasllat seria innecessari.

És cert que la literalitat de l'article 31 LTAIPBG convida a pensar que el trasllat a les terceres persones afectades procedeix sempre que aquestes estiguin identificades o siguin fàcilment identificables, prèviament a la resolució de la sol·licitud d'informació, i amb independència del sentit d'aquesta resolució. Nogensmenys, en casos de sol·licituds massives com aquesta, en els que el trasllat pot comportar una feina notable a l'Administració i a les empreses traslladades, amb els

costos de tramitació corresponents, si la procedència de la denegació de l'accés sol·licitat és mínimament sòlida, com és el cas que ens ocupa, es pot considerar justificable l'omissió del trasllat.

No s'han aportat a aquest procediment consideracions relatives a la finalitat del límit establert per l'article 8.8 LSI o de l'accés sol·licitat, ni a possibles interessos públics o privats favorables o contraris a l'accés, que ajudin a ponderar els interessos en joc. En aquestes circumstàncies, com ja s'ha dit al fonament jurídic 3, és procedent aplicar la literalitat del límit de l'article 8.8 LSI, i no és versemblant pensar que el resultat del trasllat pugui alterar aquesta conclusió, ja que davant la incertesa sobre la finalitat d'aquest límit, es fa difícil de poder determinar la transcendència que pugui tenir l'eventual conformitat amb l'accés de les empreses afectades.

7. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

8. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió d'11 d'octubre de 2018, resol per unanimitat:

1. Finalitzar la Reclamació 295/2018, en relació amb les dades sobre sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial, mentre duri l'execució de la sanció, perquè aquesta informació ja ha estat facilitada en el marc del procediment de Reclamació, amb la consegüent pèrdua sobrevinguda de l'objecte de la Reclamació.
2. Desestimar la resta de la Reclamació 295/2018, en aplicació dels límits previstos pels articles 23 LTAIPBG i 8.8 LSI, en relació amb el 21.1 LTAIPBG, que impedeixen, respectivament, la difusió de les dades personals relatives a la comissió d'infraccions i les del RASIC sobre l'activitat inspectora i sancionadora, llevat de les relatives a sancions fermes.
3. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 295/2018 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 11 d'octubre de 2018

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.